



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

| | | |
|--|---|---|
| Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1986 | Κυρ. πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ἐβρ. 11,9-10,32-40) 18 Δεκεμβρίου 2016 | Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης |
|--|---|---|

Πίστι, ἡ μεγαλύτερη δύναμι

(Ἐβρ. 11,30-31)

Λένε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὰ λεφτά. Ἄλλοι πάλι λένε, ὅτι ἡ δύναμί του εἶνε ἡ ἐξυπνάδα, ἢ τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ θέσεις, ἢ ἡ τέχνη, ἢ ἡ ἐπιστήμη.

Παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε μία ἄλλη δύναμι πού δυστυχῶς τὴ λησμονήσαμε· ἡ **πίστι**. Αὐτὸ λέει ἡ Γραφή στὸ 11ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς. Ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, ὑμνεῖ ὡς ὑψίστη δύναμι τὴν πίστι· ἡ πίστι, λέει, **κάνει θαύματα**.

—Θαύματα; θὰ ρωτήσετε. Ναι θαύματα, **ἀναρίθμητα θαύματα**. Ἐπὶ ὧρες καὶ ἡμέρες νὰ μιλάμε, δὲν ἐξαντλοῦνται τὰ θαύματά της.

Δὲν ἔχουμε μιὰ θρησκεία ψεύτικη. Ἄν ἦταν ψεύτικη, θὰ συμφωνοῦσα κ' ἐγὼ νὰ τὴ γκρεμίσουμε. Ἄλλα δὲν εἶνε ψεύτικη. Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα, ἔνα δὲν εἶνε ψέμα· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ διδασκαλία του. Ἐκεῖνος τὸ εἶπε· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35).

Δὲν φτάνει ὁ χρόνος γιὰ νὰ διηγηθῆ κανεὶς τὰ μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα· «*Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν*» (Ἐβρ. 11,32). Γι' αὐτό, ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα τῆς πίστεώς μας, **θὰ σᾶς πῶ ἔνα μόνο θαῦμα**. Ποιὸ δηλαδή; Εἶνε μία παλιὰ ἱστορία (βλ. Ἱηρ. Ναυῆ κεφ. 6ο).

Στὴν Ἁγία Γῆ, ἀγαπητοί μου, λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ Ἰορδάνου, τὸν καιρὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης ὑπῆρχε—τώρα δὲν ὑπάρχει πιά— μία ξακουστὴ πόλις, ἡ **Ἱεριχὼ**. Εἶχε πλοῦτο, γιὰ τὴν ἦταν χτισμένη μέσα σὲ μιὰ πολὺ εὐφορη πεδιάδα. Στὰ σπίτια ὑπῆρχαν ὅλα τ' ἀγαθὰ, σκεύη ἀπὸ ἀσήμι καὶ χρυσάφι. Ἡ πόλις ἦταν ὠχυρωμένη μὲ τεῖχη καὶ κάστρα χτισμένα ἀπὸ μεγάλα λιθάρια. Οἱ κάτοικοί της διασκέδαζαν καὶ γλεντοῦσαν. Ὅλα τὰ εἶχαν μὰ ἔνα δὲν εἶχαν, **τὴν πίστι· δὲν πίστευαν στὸ Θεό,**

στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἔτσι περνοῦσαν ξένοιαστοι, μὲ τὰ λεφτά τους, μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, μὲ τὶς δουλειές καὶ τὰ ἐμπορία τους.

Περνοῦσαν **ὅπως κ' ἐμεῖς**· ἀλλὰ θὰ ῥθῃ ἡ καταστροφή. Τὴν ὥρα πού μετρᾶς τὸ παραδάκι καὶ τὸ χρυσάφι, τὴν ὥρα πού ἀγκαλιάζεις τὴ διεφθαρμένη γυναῖκα, τὴν ὥρα πού παίζεις στὰ χαρτιά, τὴν ὥρα πού βλαστημᾶς τὸ Θεό, θὰ ῥθῃ ἡ καταστροφή· θὰ πληρώσης μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο ὅλα τὰ ἁμαρτήματα. Ἔτσι ἔγινε στὴν Ἱεριχώ, ὅπως θὰ δοῦμε, καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα πάνε τὰ τεῖχη, τὰ κάστρα, τὰ παλάτια, τὰ πάντα. Τί ἔγινε; Ἐμένα ρωτᾶτε; Διαβάστε τὰ ἱερὰ βιβλία. Κι ἂν δὲν πιστεύετε στὴ Γραφή, ρωτήστε τοὺς ἀρχαιολόγους, πού πήγαν κ' ἔσκαψαν καὶ βρήκαν μέσα στὴ γῆ θαμμένα ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ ματαίου κόσμου. Τὸ θεωρεῖτε παράξενο νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο καὶ σ' ἐμᾶς; Εἶμαι ἁμαρτωλός, ἀνάξιός νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας, ἀλλὰ πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, καὶ νὰ τὸ θυμᾶστε· θὰ γίνῃ καμμιά μέρα καταστροφή καὶ θὰ μείνουν μόνο κάτι βοσκοὶ στὶς καλύβες· γιὰ τὶς στίς μεγάλες πόλεις μαζεῦτήκε ὅλη ἡ διαφθορά.

Πρῶτα στὴν Ἑλλάδα διαζύγιο δὲν ὑπῆρχε, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χῶριζε τὸ ἀντρόγυνο. Τώρα; χιλιάδες τὰ διαζύγια. Ποῦ πάμε; **Σαπίσαμε**. Πῶς μᾶς ἀνέχεται ὁ Μεγαλοδύναμος! ποῦ καὶ ποῦ κουνάει τὴ γῆ, σὰν νὰ μᾶς λήῃ, Ἐδῶ εἶμαι! Ταραζόμεστε λιγάκι, καὶ μετὰ πάλι τὰ ἴδια· ἔτσι κάνει ὁ κόσμος αὐτός.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν Ἱεριχώ οἱ Ἑβραῖοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Ἦταν σχεδὸν ἄοπλοι καὶ βλέποντας τὸ τεῖχος μὲ τὰ κάστρα φοβήθηκαν. —Ἀρχηγέ μας, λένε, ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε δύσκολα· καὶ μόνο πέτρες νὰ ρίχνουν ἀπὸ ἑκεῖ πάνω, μᾶς πλάκωσαν. —Ὅχι, λέει ἐκεῖνος, ἐδῶ θὰ μείνουμε· ὁ Θεὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἡ Ἱεριχώ θὰ πέσῃ χωρὶς νὰ ματώσῃ μύτη. —Μὰ πῶς; —Ἀκοῦστε· θὰ πάρουμε τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης, πού

περιέχει τις πλάκες με τις δέκα έντολές, και θα την περιφέρουμε. Μπροστά οι ιερείς με τις σάλπιγγες, οι μάχιμοι άντρες, ή κιβωτός, και πίσω ο λαός. **Ἐπὶ ἑπτὰ μέρες νὰ κάνουμε ἕνα κύκλο κάθε μέρα** γύρω ἀπὸ τὴν πόλι σιωπηρά· τὴν ἐβδόμη φορὰ θὰ σαλπίσουν οἱ σάλπιγγες, ὅλος ὁ λαὸς θὰ φωνάξη, καὶ θὰ δῆτε τί θὰ γίνῃ.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὴν ἐβδόμη φορὰ, ἀφοῦ σάλπισαν οἱ ιερείς, ἐκραύγασαν ὅλοι, κι ἀμέσως ἔγινε σεισμός· τὸ τεῖχος ἔπεσε ὀλόγυρα, μπήκαν μέσα οἱ Ἰσραηλίτες, **κυρίευσαν τὴν πόλι**, ἔβαλαν φωτιά καὶ τὴν ἔκαψαν. Μετὰ φύσηξε ἀέρας, ἔφερε ἄμμο καὶ τὴ σκέπασε, **τὴ σαβάνωσε ὅπως τὸ νεκρό**, καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι σκάβουν νὰ βροῦν τὰ ἐρείπιά της.

Δὲν σώθηκε κανεὶς, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὴν οἰκογένεια μιᾶς γυναίκας. Τί ἦταν αὐτή; ἡ βασίλισσα, καμμιὰ πλούσια; Ἐνα φτωχαδάκι ἦταν, καὶ μάλιστα πολὺ ἀμαρτωλό· **ἡ πόρνη Ῥαάβ** αὐτὴ μόνο σώθηκε. Γιατί; Γιατί εἶχε πιστέψει στὸν ἀληθινὸ Θεό. Μὴν περιφρονοῦμε, λοιπόν, κανένα· καὶ μέσα στὰ κουρέλια τῆς βρωμερῆς κοινωνίας ὑπάρχουν διαμάντια, ἀγαπητέ μου. Τί μεγαλεῖα ἔχει ἡ πίστι μας! Αὐτὴ ἡ πόρνη σώθηκε· καὶ ὄχι μόνο σώθηκε, ἀλλὰ καὶ ἀξιώθηκε κάτι ποὺ ἀκούγοντάς το θ' ἀνατριχιάσετε· ἀπὸ αὐτὴν, ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους της, βγήκε – ποιός; Ὁ Χριστός! Ἡ πόρνη **Ῥαχάβ εἶνε μεταξὺ τῶν προγόνων τοῦ Χριστοῦ**, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 1,5). Μπορεῖ δηλαδὴ ὁ Θεὸς καὶ μέσα ἀπὸ τὴν κοπριά νὰ βγάλῃ ρόδα· γιατί εἶνε μεγάλος καὶ δυνατὸς καὶ εὐσπλαχνος καὶ ἀγαπάει τοὺς μετανοοῦντας ἀμαρτωλοὺς.

* * *

–Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς, θὰ ρωτήσετε, καὶ μᾶς ἀναφέρεις **παλιές ἱστορίες; ἔχουν σημασία;**

Ἔχουν. Τί σημασία ἔχουν; Μᾶς **διδάσκουν** πολλὰ πράγματα. Τ' ἀκούσατε. Διδάσκουν μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι **ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ** ἀνθρώπου σ' αὐτὸ τὸν μάταιο κόσμον, ποὺ εἶνε γεμάτος ψευτιά καὶ ἀπατεωνία, δὲν εἶνε ἕνας δρόμος ἀνετος, με ἀσφαλο, γιὰ νὰ τρέχῃς με λιμουζίνες καὶ νὰ διασκεδάζῃς· **εἶνε ἀνήφορος, Γολγοθᾶς**, δρόμος με ἀγκάθια ποὺ ματώνουν.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν πρὸ παντὸς οἱ οἰκογενειάρχες. Δὲν εἶνε εὐκόλο, ἕνας πατέρας νὰ ἔχη ἕξι - ἑπτὰ παιδιά, καὶ νὰ ἀγωνιᾷ κάθε βράδυ πῶς θὰ τὰ ντύσῃ καὶ θὰ τὰ θρέψῃ καὶ πῶς θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ κορίτσια του. Ἀλλὰ βλέπεις μέσα σὲ φτωχὲς οἰκογένειες καὶ **τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ**. Εἶδα προχθὲς ἕναν οἰκογενειάρχη, ποὺ τὸν ἤξερα ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια· φτωχαδάκι εὐλογημένο, ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριό του, ἦρθε καὶ ρίζωσε ἐδῶ. Κοπίασε, μόχθησε, πέρασε στε-

νοχώρια μεγάλη. Ἀλλὰ μοῦ λέει· Εἶδα τὸ θαῦμα· τὰ παιδιά μου βρήκαν δουλειά, τὰ κορίτσια μου παντρεύτηκαν, δόξα σοι ὁ Θεός!... Καὶ καθέννας ἀπὸ σᾶς, ἂν δὲν εἶνε ἀχάριστος, θὰ ἔχη νὰ πῆ κάτι παρόμοιο. Πῶς ζῆτε, πῶς ἀναπνέετε; Εἶδατε θαύματα στὸ σπίτι. Γι' αὐτὸ κ' ἕνα ψιχουλάκι νὰ βάζῃς στὸ στόμα, νὰ λὲς «**Δόξα σοι, ὁ Θεός**». Τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, ἡ ὑγεία, τὰ παιδιά, ἡ ζωὴ, τὰ πάντα τοῦ Θεοῦ εἶνε.

Κάθε σπίτι ἐλληνικὸ ἔχει ἕνα θαῦμα. Ἐὰν δὲν ἦταν ὁ Θεὸς ἐπάνω μας, δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἑλληνας στὸν κόσμον. Ζοῦμε, γιατί θέλει ὁ Θεός, ὄχι γιατί τὸ θέλουν οἱ Μεγάλοι. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς μᾶς τὰ πῆραν ὅλα· δὲν ὑπῆρχε σιτάρι οὔτε γιὰ ἀντίδωρο, δὲν ὑπῆρχε λάδι οὔτε γιὰ τὰ καντήλια· πεινοῦσε ὁ λαὸς καὶ πέθαιναν στοὺς δρόμους οἱ ἀνθρωποὶ. Τί εἶπε τότε κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς· Ἄν εἶχαμε μηχανήματα, καὶ τὸν ἀέρα ἀκόμα θὰ σᾶς ἀφαιρούσαμε, νὰ πεθάνετε ἀπὸ ἀσφυξία... Μέχρι τώρα, παρὰ τις ἀμαρτίες μας, μᾶς σώζει ὁ Μεγαλοδύναμος με **θαύματα**, ποὺ ἔνε γραμμένα **στην ἀτομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ καὶ ἐθνικὴ ζωὴ**.

Στοὺς βαλκανικοὺς πολέμους οἱ Ἕλληνες ἦμασταν μιὰ φούχτα, ἀλλὰ μέναμε ἐνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι, μακριὰ ἀπὸ κόμματα καὶ διαιρέσεις. Ἔτσι περάσαμε τὸν Ὀλυμπο καὶ φτάσαμε ἔξω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, καὶ ἡ Θεσσαλονίκη ἔπεσε τὴν ἡμέρα τοῦ ἀγίου Δημητρίου καὶ ὑψώθηκε στὸ Λευκὸ Πύργο ἡ ἐλληνικὴ σημαία. Τὸ ἴδιο κι ὅταν ἔπεσε τὸ Μπιζάνι καὶ πήραμε τὰ Γιάννενα. Δὲν εἶνε θαύματα αὐτά;

Τὸ συμπέρασμα. **Νὰ πιστεύουμε**, ἀδέρφια μου. Δῶστε μου ἕνα δράμι πίστι! Ἐνα δράμι ἀπὸ οὐράνιο κινεῖ ἕνα πύραυλο, καὶ ἕνα δράμι πίστεως, ἀπὸ ἐκείνην ποὺ εἶχαν οἱ πατέρες μας, μετακινεῖ βουνά! «**τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν**» (Λουκ. 18,27).

Νὰ φυλάξουμε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη δύναμις. Αὐτὴ σφουγγίζει δάκρυα, παρηγορεῖ, ἐνθαρρύνει, δείχνει τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ μᾶς λέει· Ἐκεῖ εἶνε ἡ αἰωνία πατρίδα μας. Ἄς κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στοὺς ἀθέους, στοὺς ἀπίστους, στοὺς αἰρετικούς· ἄς κρατήσουμε τὴν πίστι μας. Μὲ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ γεννηθήκαμε, μ' αὐτὴν θὰ ζήσουμε, καὶ μ' αὐτὴν θὰ πεθάνουμε κ' ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας καὶ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν μας. Ὅσο θὰ ὑπάρχουν βουνὰ καὶ θάλασσες, ἐπάνω ἐδῶ στὰ βράχια μας θὰ δοξάζεται, θὰ ὑμνῆται καὶ ὑπερυψοῦται τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**